

Konkursa dzejolis „Brīvība mana un mūsu”

PIEMIŅA

Zaļgana uguns zied
Svecīšu liesmiņās –
Cerību krāsā.
Tās iedegtas
Varoņu kapos
Un piemiņai lāso.

Apkārt klusums
Tāpat kā toreiz –
Pirms kaujām.
Bet šodien tā
Tautas mīlestība,
Kas blāzmo no
Liesmiņu pūsmām.

Tā piemiņa pār
Zudušām dzīvībām pāri.
Tā brīvības elpa,
Tā dzīves telpa,
Kas atdota mums.

Adriana Sinkevičiute. Piemiņa.
Rencēnu pamatskola.

Konkursam „Brīvība, mana un mūsu”

Latvija pa gaismas staru

Latvijas varavīkšņotās krāsas
Sarkanbaltsarkanā karogā lāso.
Gadsimtu cīņu atspulgi blāzmo
Filmās, grāmatās, atmiņu stāstos.
Ko man savai Latvijai tagad dot?
Kā tās vārdu nest pasaulē tālāk?
Kā varoņu piemiņu izgaismot?
Vēlmi darbos un domās sazarot.
Ceļu uz gaišāku rītdienu kopt,
Ar sirdsdegsmi Latviju lolojot!
Ar vārdu un darbu saskaņu iet,
Lai dzimtā zeme krāsaināk zied!
Lai mīļie vārdi maijā pateicībā staro
Par devumu, kas trīsdesmito reizi skan.

Paula Stapulionīte. Latvija pa gaismas staru.
Rencēnu pamatskola.

Brīvība, mana un mūsu.

Brīvs Tu,
Brīvs Es,
Brīvs Viņš
Un brīva Viņa.
Bet ko tā brīvība dod man?

Vai brīvība ir tad,
Kad atveru logu brīvam vējam?
Vai brīvība ir tad,
Kad atpakaļ brīvs vārds pa vējam atnāk?

Par to man grūti spriest.
Mans vectēvs to vislabāk zina,
Jo novērtēt vislabāk brīvību spēj tas,
Kas piedzīvojis to laiku, kad nav tās.

Es esmu brīvs, kad pamostos,
Es esmu brīvs, kad priecājos,
Es esmu brīvs, kad dejoju,
Es esmu brīvs, kad sapņoju.

Brīvs Tu,
Brīvs Es,
Brīvs Viņš
Un brīva Viņa,
Bet ko tā brīvība dod mums?

Markuss Liepa. Brīvība, mana un mūsu.
Jelgavas Spīdolas Valsts ģimnāzija.

Latvija, Latvija,
Brīva zeme tu.
Varam dziedāt dziesmiņas
Ar savām balstiņām.
Varam darīt kas mums tīk:
Sacerēt dziesmas,
Radīt dzejoļus
un pat filmiņas.

Latvija, Latvija,
Maza esi tu,
Bet ļoti stipra
Un ļoti skaista.
Latvija – kontinents,
Pasaule, kosmoss,
Galaktika – nē, pagaidām, nē!
Esam tagad un būsīm vēl.

Ieva Avricēviča. Taurupes pamatskola.

Brīvība mana

Es dzīvoju Latvijā,
Es dzīvoju Tērvetē.
Mēs dzīvojam vietā skaistā
Laukos plašos!

Balti galdi klāti
Svētki mūsu sētā.
Maizīte no laukiem mani
Uz baltiem galdiem klātiem.

Es dzīvoju Tērvetē
Vietā, kur atgriezties!
Te ir tētis, māmiņa
Un brālis arīdzan!

Raiens Šnepsts. Brīvība mana.
Augstkalnes vidusskola.

Toreiz bija auksts,
Mēteļu nebija,
Zābaku nebija, kājas sala,
Silta ēdiena nebija,
Karavīri gulēja ierakumos.

Tagad- Ziemassvētku vakarā-
Sēžu pie eglītes,
Redzu, kā brīnumiņš mirdz.
Tagad, vecgada vakarā,
Šaujām salūtu, priecājamies par to.
Pirms 100 gadiem tā nebija,-
Salūta vietā lodes un bumbas.
Brīnuma vietā- nāve.

Tāpēc negribu karu!
Negribu staigāt ar basām kājām,
Negribu salt ziemas mēnešos,
Negribu ēst aukstu ēdienu,
Negribu gulēt izrakumos.
Gribu būt brīvs!

Rendija Rota Paipala. Brīvība, mana un mūsu.
Lapmežciema pamatskola.

Mana brīvība ir Latvijas meži,
Skraji un biezi,
Jauni un veci,
Šalcoši kā Dzintara jūra.

Uzmirdzot pirmajiem saules stariem,
Mostas pavasaris un brīvība.
Paukšķēdami veras pumpuri,
No zemes lien pirmie asni.

Mežmalā vizbuļi jaunie,
Sniedzas pēc saules stariem.
Vējā līgo koku galotnes,
Kurās putni savij ligzdas.

Latvju tauta dzīva kā mežs,
Spoža kā saule,
Stipra kā ozols,
Un brīva kā putni debesīs!

Elvita Bresme. Taurupes pamatskola.

Mūsu pienākums.

Kā pirmie pavasara asni,
Kas nebaidās pret sauli augt,
Tā mums nav bijis baiļu
Brīvību sev pašiem kalt.

Putni debesjuma nebaidās,
Jo zina – tā viņu valsts.
Ar stipro spārnu vēdām
Tie debesjumu nosargās.

Mums nav ko bīties –
Brīvība ir stipro senču kalta,
Bet sargāt to ar savām rokām, sirdi -
Tas mūsu pienākums!

Vendijs Kažemaka. Mūsu pienākums.
Pļaviņu novada ģimnāzija.

LATVIJA – MANA (ZĪMĒJUMS SNIEGĀ)

Snieg – viss debesu jums pilns
baltu, samtainu vizulīšu...
Notrīs – kā vieglas pērlītes atraujas
no seģenes balti pelēkās...
Krīt – smalki sniega pavedieni
pārklāj Latviju manu.
Kur esmu es?
Kur esi tu – pasaule mana neizdibināmā,
latvju rakstos rakstot ierakstītā?
Kur esi tu – dziesmu dziesmās dziedot izdziedātā,
spaidu darbos liektā,
nekad nesalauztā?
Pie manām siltām kājām
tu, mana dzimtene, dusi,
zem sniega, maigām rokām klāta, – Latvija mana!
Velku svītru aiz svītras – top Baltijas jūra dzintarkrastā.
Un sauli debesīs kā saktu sēdinu sārtbaltā krēslā.
Lai gaisma neizsīkst,
Lai, pārslām krītot,
jūtu viņas silto elpu!
Redzi, Latvija mana,
tas esmu es!
Es, kas, mīlībā silstot,
zīmē dzimteni savu
baltā kupenas biķerim līdzīgā traukā.
Tad ceļu biķeri savu pie lūpām
un ceru – nekad, nekad man tevis nepietrūks,
Zemīte mana...
Skrap – uzpūta vējiņš un smejojot
rikšoja projām,
līdzī paraujot trauslo valdziņu rindu.
Jautri čalodams,
dzīparus mētādams,
tas pīties pinās Latvijā manā!
Un prom viņš bija...
Un kas tad tas?
Manā priekšā atkal
tukša, balta mirdzoša lapa,
– Ņem un veido dzimteni savu! –
tālumā aizšalc vējeļa balss.
Un es kā apmāts
atkal un atkal zīmēju sniegā
mīļo dzimteni savu...

Kārlis Gailums. Latvija – Mana (Zīmējums sniegā).
Madonas pilsētas vidusskola.

Ļaudis, vai dzirdat!? Klusums.
Nogrand sprādzieni, tikai vējš
Kā vēstnesis pār laukiem trauc
Ar ziņu – ļaudis, vai dzirdat?

Brīvība!

Ļaudis! Vai dzirdat?

Brīvība!

Nebūs vairs nāves viltīgo triecienu.
Celieties, kareivji, beigas briesmām un mokām!
Dzirdat, ko vējš stāsta jums?

Brīvība!

Bet vīri necēlās ...

Vaigs piespiests zemei,
Rokas atplestas kā līgavai steidzoties pretim,
Asins lāses gaišajos matos
Gluži kā asaras sastingušas.
Stindzis miers arī sirdī.

Ļaudis, vai dzirdat?

Brīvība!

Nogrand sprādzieni, tikai vējš
Kā vēstnesis pār laukiem trauc
Ar ziņu – nedrīkstam aizmirst
Tos skatienus un smaidus,
Kas dzisa tāpēc ...
Lai dzīvotu mēs.

Keita Krūmiņa. Brīvība.
Jelgavas Spīdolas Valsts ģimnāzija.

...

Vēlā tauta
Karā kauta.
Komunisma azotē
Optimisma pazodē
Apspīlēti ādas cimdi
Sāk nu grauzt,
Jo iemīlēti mātes vārdi
Grib visbeidzot plaukt.
Dēliem visiem mācam spēku
Kailiem pirkstiem sākam kauju
Tie šūpulī redz stipru tautu,
Kas spogulī dedz viņu garu.
Zobena smailes asina
Todien bailes padzina.
Tagad iekāres liesma acīs
Lielvārdes rakstu lasīs.
Un bāliņš tic,
Jel kā viņš viz.
Moku mokās
Bālas kājas asinīs tērpušās,
Roku rokās
Tauta stājas un savijas
Karaņnams ir augšāmcēlies.

Līva Kārkliņa. Valmieras Valsts ģimnāzija.

Brīvības stāsts

Nav vairs Brīvības cīņu gadu,

Kad zuda draugi, radi

Tuvumā un tālumā . . .

Pēc vakardienas lietus
Kāpj migla balta uz lielceļa.
Jau sētā saimniece grozās
Zem ābelēm, kas sārbbaltos ziedos,
Kur vakar jau uzslīts ir galds,
Tam blakus soli un soliņi likti.
Domās pie sevis tā spriež:
"Kaut nu neaizietu slikti!"
No istabas nākdama, padusē nes
Lielu galdautu baltu -
Tas vēl no Ulmaņlaikiem,
Vecāsmātes austeris, balināts un glabāts.
Uz tā sarkanbaltsarkanās
Salvetes un sveces liktas,
Un karogs pie mājas brangi plīv.
Brizdama ceriņu krūmā,
Lai laužtu bālus ziedu zarus
Uz baltā galdauta vāzē, ko likt.
Redz tusnām kaimiņieni,
Kas smagu grozu velk -
"Še nu, dārgā!
Nekā daudz jau neatnesu:
Šorīt baltā saules gaismā,
Baltā pienā baltus miltus bērū,
Dzeltensaules sviestu liku,
Pīrādziņiem baltu speķi."

Saimniektēvs pie žoga zogas,
Sevī domā - būs kā krogā.
Dzirdot brangu svilpienu,
Ver viņš vaļā sētas vārtus.
Atnācis nupat ir kaimiņš.
Rokā tam ir prāva kanna,
Nosēdies pie baltā galda,
Kaimiņš stāsta:
"Tā jau mana paša sula,
No tās manas bērzu birzes,
Rozīņogas klātu liktas,
Citronmizas piegaršai,
Vēl ja upeņlapas kāts,
Neticu, ka tikšu rāts."
Pīrāgi vēderos ir jau gūluši,
Pustukša ir sulu kanna.
Daudz prieka, laimes mirkļu
Mēs atstājam še, atceroties
Savus mīļos un tuvos,
Kas svešumā mīt -
Gan tālos pasaules ceļos,
Gan Īrijā, gan Romā,
Gan Vašingtonā.
Tad svinējuši tie ir ar godu
Brīvās Latvijas dienu.

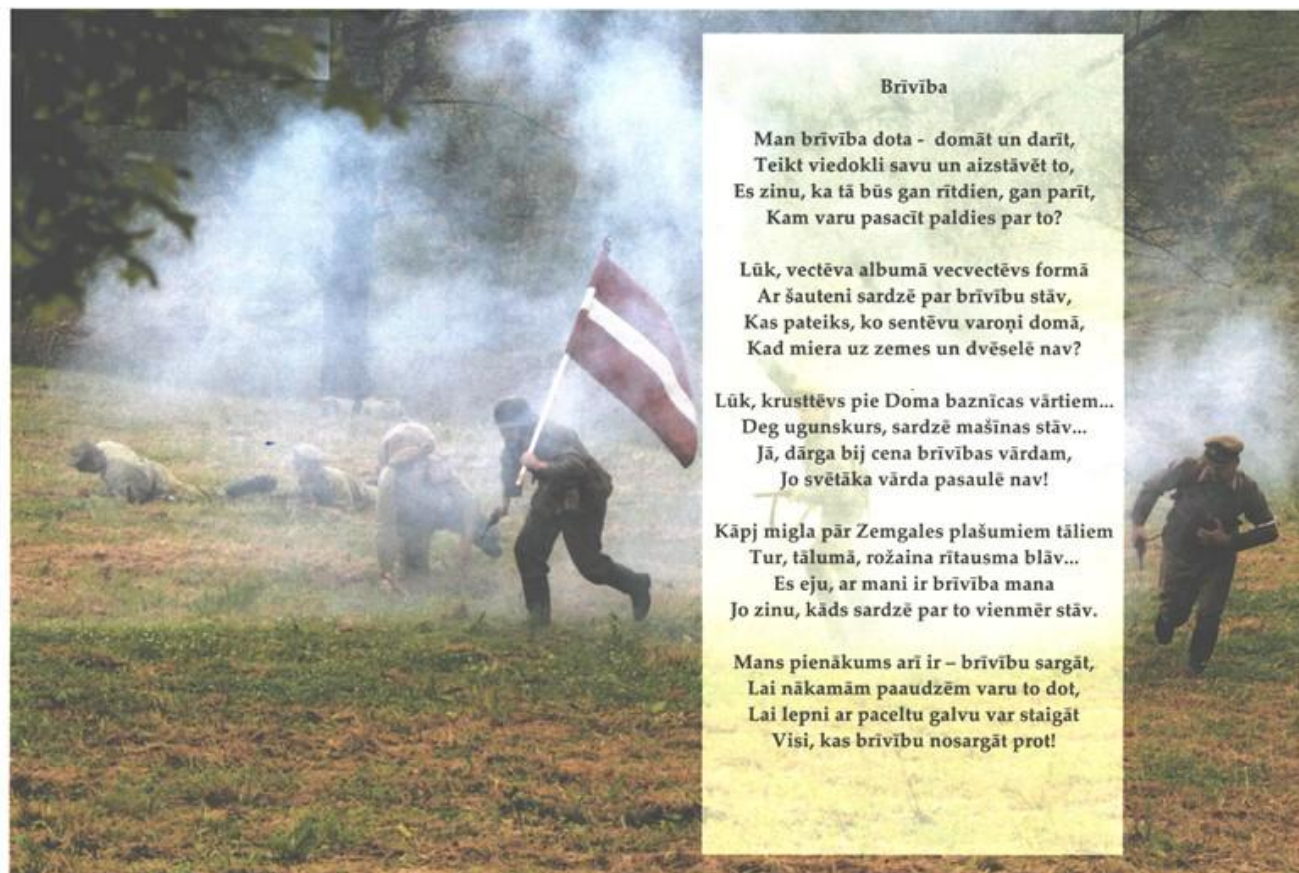
Brīvība Tīrelpurva salā

Un Nāvēssalas svina lietū.

Jeb tas, kas šodien esam mēs . . .

Roberts Ralfs Vārslavs. Brīvības stāsts.
Jelgavas Spīdolas Valsts ģimnāzija.

Brīvība

Man brīvība dota - domāt un darīt,
Teikt viedokli savu un aizstāvēt to,
Es zinu, ka tā būs gan rītdien, gan parīt,
Kam varu pasacīt paldies par to?

Lūk, vectēva albumā vecvectēvs formā
Ar šauteni sardzē par brīvību stāv,
Kas pateiks, ko sentēvu varoņi domā,
Kad miera uz zemes un dvēselē nav?

Lūk, krusttēvs pie Doma baznīcas vārtiem...
Deg uguns kurs, sardzē mašīnas stāv...
Jā, dārga bij cena brīvības vārdam,
Jo svētāka vārda pasaulē nav!

Kāpj migla pār Zemgales plašumiem tāliem
Tur, tālumā, rožaina rītausma blāv...
Es eju, ar mani ir brīvība mana
Jo zinu, kāds sardzē par to vienmēr stāv.

Mans pienākums arī ir – brīvību sargāt,
Lai nākamām paaudzēm varu to dot,
Lai lepni ar paceltu galvu var staigāt
Visi, kas brīvību nosargāt prot!

Jānis Piļka. Brīvība. Jelgavas Spīdolas Valsts ģimnāzija.

